

Adina Stephanie

Malakai

Volumul 2

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

Pentru că mă faci să simt lucruri, Hannah

– Îmi pare rău, șoptește puțin năucit. Și mulțumesc.

– E în regulă, clipesc repede și derutată, apoi îmi iau geaca și încerc să mă ridic, dar Malakai mă prinde de încheietură, forțându-mă să stau locului.

– Ce faci?

– Plec, spun pe un ton care sugerează că ar trebui să fie mai mult decât evident.

– De ce?

– De ce? mă încrunt. Pentru că ai spus că îți pare rău și...

– Nu-mi pare rău că te-am sărutat, dacă la asta te gândești.

Ei bine, pentru o fracțiune de secundă, m-a privit de parcă îi părea rău că m-a sărutat. E logic că nu mai știu ce să cred.

– Îmi pare rău pentru că a trebuit să asişti la discuția dintre mine și Amelia.

Nu am niciun răspuns la asta.

– Și pentru ce mi-ai mulțumit? Pentru sărut?

Întrebarea mea îl face să zâmbescă și, încetul cu încetul, am impresia că fac cunoștință cu Malakai. Adevăratul Malakai.

– Pentru ce ai spus, Anna.

Încerc să par furioasă pentru că mi-a spus din nou Anna, dar după sărutul de care am avut parte, nici măcar nu mai sunt furioasă pentru toate tâmpeniile pe care le-a făcut până acum. Pentru toate lucrurile și stările prin care m-a făcut să trec.

– Vorbeam serios, Malakai. Tu...

– Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

Oftez și, chiar dacă mă nemulțumește, pot să respect asta. Acum mai trebuie doar să îmi dau seama cum trebuie să interacționez cu această versiune a lui Malakai.

– Dacă vrei să pleci, te duc acasă.

Clatin din cap.

– Îmi pare rău. Și vorbesc serios. Îmi pare rău pentru seara asta și pentru rahatul pe care l-am spus atunci, la petrecerea aia stupidă. Și pentru că m-am comportat ca un idiot în general, dar... De ce naiba ești aici, Anna?

Îmi ridic sprâncenele.

— N-am vrut să sune așa.

Își înclină capul și își strecoară degetele lungi pe sub mâneca puloverului, urcând pe încheietură.

— Pentru că Alek m-a sunat și m-a rugat să încep să te ignor de mâine, recunosc.

Malakai pufnește. Nu știi ce se întâmplă între el și Alek și, sinceră să fiu, nu prea cred că vreau să aflu în secunda asta. Vreau doar să stau cu el, chiar dacă nu are de gând să-mi dezvăluie vreo informație vitală. Dar nu știi ce vrea el.

— Crezi că... poți să stai cu mine o perioadă? șoptește.

— Da, cred că da.

Chicotesc. Sună atât de stupid.

— Știi că poate ți-am dat impresia că îmi place să-mi bat joc de tine, însă n-am vrut niciodată să te rănesc, spune în timp ce se lungește pe pat, ajungând cu capul pe picioarele mele.

— Și de ce ai făcut-o?

Încep să îmi trec degetele prin părul lui și așa dezordonat.

— Sunt obișnuit ca oamenii să mă abandoneze la un moment dat. Cred că pur și simplu am vrut să ajungi în punctul ăla cât mai repede posibil. Dar ai continuat să te întorci și habar n-am de ce.

Rămân pentru o clipă cu degetele înțepenite în părul său. Orice i s-ar fi întâmplat, care l-a determinat să aibă impresia că toată lumea o să îl abandoneze la un moment dat, trebuie să fi fost dureros.

– Știi că doar ai îngreunat lucrurile, Kai.

– Dacă o să rămâi prin preajmă, o să vezi că e un lucru pe care îl fac constant. Nu neapărat cu intenție.

– Nu plec nicăieri, spun sigură pe mine.

– Da, încep să îmi dau seama de asta.

– Ți-a luat cam mult.

Se ridică din senin, făcându-mă să tresar.

– Totuși, o să pleci la un moment dat, o spune mai mult pentru sine.

Doamne, e atât de multă siguranță în vocea lui, încât mă rănește. Oricine l-a adus în halul ăsta, urăsc acea persoană din tot sufletul. Nu avem siguranță. Niciodată. E un lucru normal. Putem fi abandonați în orice moment de către o persoană căreia îi dăruim totul, însă asta nu înseamnă că nu ne asumăm riscuri și nu creăm relații. Malakai se pare că fuge de asta. Pare mult mai conștient de asta decât restul oamenilor și ar face orice ca să împiedice posibilitatea existenței unei relații din care cealaltă persoană ar putea ieși.

– Te rănești singur, Malakai. Doar pentru că există posibilitatea ca o altă persoană să plece, asta nu înseamnă că trebuie să faci tot posibilul să ții pe toată lumea la distanță de tine. Oamenilor le pasă de tine.

Râde amar.

— Îți garantez că nu există nici măcar trei persoane cărora să le pese de mine.

E rândul meu să pufnesc.

— Serios? Ce zici de Marta? De Alek? Și de mine, adaug.

Malakai pare să se gândească la ce am spus și cred că ajunge să îmi dea dreptate. Se relaxează și nu mai pare pornit să se lupte cu mine.

— Tot spui lucruri care mă fac să vreau să te sărut, Anna.

— Și de ce nu o faci? Îl provoc.

Mă privește cu o sprânceană arcuită în timp ce se apropie puțin câte puțin de mine. De data asta nu mai poartă nicio bătălie în interior. E hotărât să obțină ce vrea, iar eu nu o să îl împiedic. Am reținut fiecare secundă din primul nostru sărut și trebuie să îl memorez pe al doilea. Nu există grad de comparație și o parte din mine e destul de convinsă că sărut o altă persoană. Pare să își pună toată nerăbdarea și temerile în acest sărut, iar pe mine nu mă deranjează. Îl trag mai aproape, înfigându-mi unghiile în umerii săi. Se lasă deasupra mea incredibil de încet în comparație cu modul în care mă sărută. Își susține greutatea într-un cot, strecurându-și un genunchi între picioarele mele. Ar trebui să mă opun, dar nu am de gând să o fac. Îmi doresc orice îmi oferă Malakai, oricât de irațional sună asta. Tresar când una dintre mâini ajunge să-mi dezgolească o porțiune de talie și intră în

contact direct cu pielea mea. Se oprește și îl aud inspirând încet, apoi coboară cu buzele spre gâtul meu, fără să se grăbească.

Cu fiecare secundă care trece, simt din ce în ce mai multă fierbințeală în corp, ajungând aproape să cred că am febră.

Malakai revine asupra buzelor mele, în timp ce palma-i urcă tot mai sus pe sub bluza mea. Dar nu mă deranjează. Nu pot compara cu nimic tot ce simt acum și sunt secunde în care am impresia că nu e real. Că imaginația mea a luat-o razna chiar atât de mult.

Îmi deschid ochii în clipa în care se oprește. Își retrage mâna de sub puloverul meu și îmi ferește câteva suvițe de pe față, apoi mă sărută scurt pe nas. Simt cum mă uit la el acum.

Dumnezeule, o simt până în măduva oaselor și mă sperie într-o oarecare măsură.

Mă uit la el cu dragoste. Nu știu dacă el îmi zâmbește pentru că știe sau altul este motivul, dar aș vrea să îmi pot ascunde sentimentele de sub privirea lui intensă. Închid ochii, sperând ca Malakai să nu fi observat tot ceea ce am simțit eu.

— Nu face asta, Hannah. Îmi plăcea cum te uitai la mine.

Oftez ușor printre buze, dar fac ceea ce îmi cere. Deschid ochii și nu pot decât să mă rog să se fi scurs toată dragostea din ei.

– Dacă vrei asta, Hannah, trebuie să încetezi să te mai săruți cu Alek. Sau cu oricine altcineva.

– Dacă vreau ce?

– Dacă vrei să fii cu mine.

Nu poate să îmi fure mințile și apoi să aibă pretenția la o conversație la care să aduc o contribuție cât de cât decentă.

– Îmi ceri să fiu iubita ta? chicotesc.

– Mereu ai fost a mea, Hannah.

Dacă îmi spune numele complet, e grav. Mă sperie.

– Malakai...

– Da.

– Asta e reciproc. Dacă ești sigur că vrei asta, nu o să mai apari la întâlnire cu nicio Charlotte sau cu oricine altcineva.

– Eu nu merg la întâlniri, se strâmbă.

– Ba mergi. Și o să cumperi flori și ciocolată.

Mă privește îngrozit.

– Și o să te porți exemplar.

Face o grimasă.

— Glumesc! Vreau să fiu cu tine, Malakai. Așa cum ești tu. Fără flori, ciocolată sau comportament exemplar, bine? Dar vorbeam serios în legătură cu Charlotte.

— Îmi pare rău pentru aia, bine? A fost ultima încercare să te îndepărtez.

— De ce erai atât de hotărât să faci asta?

— Îmi susține privirea și văd ceva în ochii lui care mă zăpăcește.

— Pentru că mă faci să simt lucruri, Hannah.

— Îi cuprind obrazii în palme și îl sărut scurt.

— Nu plec nicăieri, îl asigur din nou. Nu o să te las să simți toate lucrurile alea ca mai apoi să plec, bine?

— Încuviințează, deși nu pare prea convins.

— Chiar mi-aș dori să putem să o luăm de la capăt.

— Cine spune că nu putem? îl întreb.

— Aș vrea să o pot lua de la capăt în viață, râde rece.

Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le aflu despre Malakai, încât încep să mă întreb în ce mă bag. Îl cunosc de câteva luni și nu știu mare lucru despre el. Da, poate că am progresat în ultima vreme, dar chiar și așa, tot ce știu despre el se rezumă mai mult la sentimente și mai puțin la... el.

– Cu flori și ciocolată? schimbă subiectul înainte să îi răspund.

– La cum te cunosc, mai degrabă insulte și... știi tu, săvârșirea vreunei infracțiuni.

– O să văd ce pot face.

– Atunci ne-am înțeles.

Își lipește fruntea de a mea și stă așa o perioadă până când îi amorțește cotul și trebuie să își schimbe poziția.

– Vrei să te duc acasă?

Încuviințez. E timpul să merg acasă, altfel o să fiu pedepsită înainte să am șansa să mai săvârșesc vreo infracțiune. Mă ridic cu greu. Și cu regret. Malakai mă ajută să îmi închei haina, deși nu e necesar. Profită de apropiere doar ca să îmi ciufulească părul și să mă sărute din nou.

– Unde e Marta? îl întreb când ieșim din casă.

– În vizită la Katherine, răspunde degajat. Ceea ce e un lucru bun, crede-mă. Dacă ar fi fost aici, Amelia nu cred că ar fi plecat în viață.

Îi ofer un zâmbet cald, la care, spre surprinderea mea, îmi răspunde.

Nu vorbește prea mult până când oprește mașina în fața casei, iar eu nu simt nevoia să îl forțez. Oprește motorul și iau asta ca pe un semn că mai are de gând să stea câteva minute. Își întinde mâna spre mine și îmi

împletesc degetele cu ale sale fără nicio ezitare, rotindu-mă ușor spre el.

– Ce-i? îl întreb din cauza modului pierdut în care mă privește.

– O luăm de la capăt? Măine?

Încuviințez. Nu știu ce vrea să spună prin asta, dar sunt de acord cu orice are el în minte.

– O luăm de la capăt. Măine, îi confirm.

Coboară din mașină înaintea mea. Îl urmez și aștept să spună ceva, deși nu vreau să plece.

– Noapte bună, Hannah!

– Noapte bună, Kai!

Rânjesc ca o idioată. Îmi ia mâinile într-ale sale și se apropie câțiva centimetri, dar păstrează o distanță considerabilă.

– Nu vreau să fii pedepsită chiar acum, îmi explică.

Scot limba ca un copil imatur.

– Ai uitat că bunica e fanul tău numărul unu.

– De asta ea primește flori și ciocolată, iar tu, insulte și infracțiuni.

– O să-ți gâdil egoul pentru ciocolată.

Mă ridic pe vârfuri – trebuie să fac asta, ca să pot

ajunge la el – și îl sărut pe obraz. Malakai își întoarce fața încet, sărutându-mă scurt.

– Trebuie să plec.

– Știu, dă din cap.

Îmi masează palma, dar după expresia lui calmă, eu sunt singura care este afectată.

– Ne vedem mâine.

Încuviințează și îmi eliberează mâna, dar continui să simt furnicăături în locurile în care m-a atins. Mă îndepărtez fără niciun pic de voință. Malakai nu pleacă decât după ce ajung în casă. Aud motorul pornind chiar în timp ce aprind becul.

– Deci, la urma urmei, nu e un băiat chiar așa rău, o aud râzând pe bunica.

– Noapte bună! îi urez îmbujorată pentru că nu aș putea să am o conversație cu ea acum.

O să mă trezesc din visul ăsta, nu?

Nu are cum să fie adevărat.

Doar tinerii îndrăgostiți zămbesc la ecranul,
telefonului

– Deci, cum a fost? e primul lucru pe care îl aud de la bunica atunci când cobor la micul dejun.

– Ce să fie? întreb pe un ton inocent.

– Întâlnirea cu Malakai.

Da, evident că despre asta e vorba.

– Bine, cred. Am vorbit și...

ne-am sărutat.

– Și cred că lucrurile sunt în regulă între noi.

– Încerci să-mi spui că ai un iubit, draga mea?

Mă fac roșie de rușine. O iubesc până la Dumnezeu și înapoi, însă sunt unele lucruri pe care nu mă simt confortabil să le discut cu ea. Malakai fiind unul dintre acele lucruri.

– Nu încerc să spun nimic, zic, în timp ce mă așez la masă.

– Poftă bună, îmi zâmbește, în timp ce îmi pune în față o farfurie cu mâncare.

– Mulțumesc. Tu ai mâncat?

Încuviințează, apoi mă privește tot timpul cât mănânc. O parte din mine speră ca mătușa lui Malakai să nu își facă apariția din nou și să îi spună bunicii despre comportamentul meu de aseară, în timp ce alta speră să o facă, doar ca să pot discuta cu bunica despre asta. Eu nu știu cum aş putea să deschid subiectul. Cum să îi spun cum se comportă cu el?

Telefonul meu vibrează pe masă și las furculița jos ca să citesc mesajul.

Malakai mi-a scris pe mess: *'Neața! Dormit îngrozitor. Febră. Mă simt nasol. Tu ce faci?'*

– Doar tinerii îndrăgostiți zâmbesc la ecranul telefonului, o aud comentând pe bunica și nu trebuie să-mi ridic privirea ca să îmi dau seama că zâmbește.

De ce e atât de fericită?

A, stai. Pentru că Malakai a impresionat-o.

– Poate am citit un banc, încerc să mă apăr.

– Vreau să-l aud și eu.

– Te iubesc, dar...

– Spune-i lui Malakai că îl salut.

Îi răspund fără să las să treacă prea mult timp.

'Neața! Febră? Iar? Mănânc ceva.'

Malakai: *Mda. Cred că am nevoie să îmi cânti ceva și să mă legeni.*

Îmi dau ochii peste cap.

Cum să nu. Sunt pe drum deja. Bea un ceai și ia ceva.

Îmi apar cele trei buline care-mi dau de înțeles că Malakai tastează.

Serios că nu mă simt bine.

Îl întreb cu ce l-aș putea ajuta eu, apoi îmi spune din nou că aș putea să îl legăn.

Nu fi copil!

Malakai: *Nu așa mi-am imaginat că o s-o luăm de la capăt, dar presupun că se potrivește.*

– Ți se răcește mâncarea, îmi spune bunica.

Las telefonul și mănânc ce mi-a mai rămas, apoi mă ridic și spăl vasele.

– Ai nevoie să te ajut cu ceva? o întreb doar ca să nu îmi fac planuri degeaba.

– Nu. Sunt în regulă. Distracție plăcută! O să merg în vizită astăzi, deci nu o să fiu prea mult pe acasă. Îți las mâncare în frigider.

– Distracție plăcută și ție! îi urez înainte să urc în cameră.

Când deschid telefonul, mai am trei mesaje de la Malakai.

Anna?

Nu mă abandona.

O să mor.

Îi scriu înapoi și îl întreb dacă a murit.

Malakai: *Nu înainte să te mai văd o dată.*

Pufnesc.

Lasă siropoșeniile pentru cei care se pricep la așa ceva.

Mă dezbrac și mă îndrept spre duș, pentru că Malakai nu mai răspunde. O mulțime de întrebări îmi circulă prin minte, toate deodată. Cred că nu ar fi trebuit să cedez doar pentru că Malakai era vulnerabil, ceea ce m-a făcut și pe mine vulnerabilă. Cred că ar fi trebuit să mă feresc atunci când s-a îndreptat să mă sărute. Cred că nu știu nimic despre Malakai și că s-ar putea să mă ia prin surprindere în orice moment cu o altă schimbare radicală.

Și mai cred că nu aș fi putut să iau o altă decizie față de cea pe care am luat-o.

E ceva la Malakai care mă trage spre el, chiar și atunci când vreau să fug.

Și mai cred că sunt o adolescentă nesăbuită și că peste câțiva ani o să râd de toată situația asta.

Ies din duș destul de bine dispusă și chiar încep să fredonez o piesă pe care am auzit-o la radio. Entuziasmul îmi dispare însă brusc – odată cu tot sângele din obraji.

– Cineva e binedispus, rânjește Malakai, înainte să am timp să țip la el și să îl întreb ce naiba caută aici.

– Cum ai...

– Bunica ta, Hannah. De ce mereu ai impresia că intru pe geam?

– Pentru că nu aș fi deloc surprinsă dacă ar fi așa, ridic nepăsătoare din umeri.

În timp ce Malakai se îndreaptă spre mine, îmi așez prosopul mai bine – ezit între a-l trage mai sus sau mai jos.

– Deci... de ce naiba ești aici? îl întreb zâmbind.

– Foarte amuzant, strâmbă din nas.

Se oprește la doar câțiva centimetri de mine și îmi ia obrazii în palme. Trebuie să îmi dau capul pe spate, în timp ce el se apleacă. Mă concentrez să îmi țin prosopul lipit de corp și să rezist dorinței de a-l atinge. Îmi umezesc buzele în timp ce îl privesc. Își mută o mână pe ceafa mea și mă trage mai aproape, apoi își lipește buzele de ale mele. Mă sărută încet, aproape cu grijă, și mă sperie. Mă ridic pe vârfuri, dorindu-mi doar să ajung mai aproape de el. Mă domină în totalitate și mă împinge în peretele din spate. Scot un sunet înfundat – aproape ca un gemăt –, dar nu știu dacă este de protest sau de plăcere.

E cam greu să îmi țin prosopul și să nu îl ating, așa că fac un compromis și îl țin doar cu o mână, în timp ce pe cealaltă mi-o așez pe gâtul lui Malakai. N-am crezut

niciodată până acum că aş putea să am putere asupra lui Malakai doar cu o atingere, dar îl trag mai aproape de mine și îmi strecor degetele în părul lui, iar el adâncește sărutul și se joacă cu limba mea într-un ritm haotic. Probabil că își dă seama că nici măcar nu mai sunt în stare să respir, pentru că se retrage treptat, însă fără să se îndepărteze prea mult.

– Acum înțelegi pentru ce sunt aici?

– Dacă ai venit pentru sex, ai greșit casa, râd.

– Subtil, Anna. Subtil.

Surprinzător – evident –, Malakai e destul de binedispus. Acum mă uit la gropița care îi apare în obrazul drept ori de câte ori zâmbește.

– N-am venit aici pentru sex, adaugă. Deși nu-i o idee rea.

– Foarte amuzant.

– O să fii dezamăgită, dar trebuie să te îmbraci.

Îmi dau ochii peste cap și îl împing cu palmele, încercând să par bosumflată.

– Credeam că te simți rău, îi spun, în timp ce caut niște haine în dulap.

– N-am nimic grav.

– Cu siguranță încercai să mă convingi că mori, îi amintesc.